

Robyn
Carr
EEN NIEUWE START

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Newcomer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2014 HarperCollins Holland
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Finepic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0661 1
ISBN 978 94 025 0240 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het was een warme zonnige middag in het begin van de maand april, een zeldzaamheid aan de kust van Oregon in deze tijd van het jaar. Dankzij de frequente voorjaarsbuien stonden de prachtige wilde bloemen – de mooiste van het land – op het punt van uitkomen. Hank Cooper zat buiten op het terras van Ben & Cooper's Bar in zijn witte T-shirt en jeans, met zijn voeten op de balustrade. Hamlet, Sarahs harlekijn Duitse dog, zat naast hem over de zee uit te kijken. Zodra hij een mens, boot of vogel in het vizier had, spitste hij zijn oren. Genietend van een kop koffie met veel melk bekeek Cooper zijn liefvallige Sarah Dupre, die in de baai aan het *stand-up paddleboarden* was. Ze had de wetsuit aan die hij haar met kerst had gegeven, met korte mouwen en pijpen tot aan de knieën. Die wetsuit hield haar warm, zelfs nu het water nog ijskoud was. Het water van de Stille Oceaan was trouwens altijd koud, behalve misschien bij San Diego, in het zuidelijkste puntje van Californië. Maar Sarah was steengoed, ze kreeg zelden natte voeten.

De manier waarop de wetsuit als gegoten om haar lichaam zat, was gewoon... perfect! Ze had ongelooflijk sterke benen, een fraai rond kontje en borsten die voor zijn handpalmen gemaakt leken. Ze was aan de kust geboren en voelde zich waarschijnlijk net zo thuis op het water als op het land of in de lucht – ze deed aan diepzeeduiken, ze zwom, surfte en was helikopterpiloot van beroep.

Cooper en Ham hadden Sarah een uur zitten observeren; ze was helemaal naar de monding van de baai gegaan en terug. Eindelijk was ze er weer, net vóór de vissersboten die op de haven afstevenden.

Een leven zoals hij dat nu leidde, had Cooper nooit voor zichzelf bedacht. Afgelopen oktober was hij naar Thunder Point gekomen wegens het overlijden van een goede vriend, Ben Bailey. Tot zijn verbazing had hij Bens noodlijdende aaswinkel annex eetcafé geërfd. Bij gebrek aan een beter idee had hij de zaak grondig opgeknapt en de bouwval in een eersteklas strandtent omgeturnd. In Thunder Point had hij ook een vrouw gevonden, nog zoiets waarnaar hij niet op zoek was geweest. Na alle relaties en vrouwen in zijn leven, zowel de kortstondige als de meer duurzame, bleek Sarah alles te zijn waarop hij – onbewust – had gewacht.

Eind februari had hij de strandtent officieel geopend, zonder de aaswinkel overigens. Inmiddels had hij, als eigenaar, tijd zat om de bewoners van het stadje te leren kennen, om te relaxen bij het geluid van de vriendelijk klotsende golven in de baai, en de vrouw te bekijken die haar *paddleboard* op het kalme water behendig tussen de gigantische rotsblokken van de baai door laveerde. Cooper had een gebruide huid van het buitenleven, zijn schouders waren breder geworden van het tillen en sjouwen van de cafébenodigdheden, en hij had veel nieuwe vrienden gemaakt, ondanks het feit dat hij zichzelf altijd als een soort einzelgänger had beschouwd.

Sarah zette haar board en peddel tegen de steiger aan en liep de trap op. Toen ze het terras had bereikt, wierp Co-

per haar een handdoek toe. Zich koesterend in het warme zonnetje droogde ze haar voeten af.

‘Wat heb jij uitgespookt?’ vroeg ze.

‘Niets. Helemaal niets. Heb alleen zitten kijken naar mijn zeemeermin.’

Ze moest lachen. ‘Heeft Hamlet zich gedragen?’ Bij het horen van zijn naam stond de gigantische hond op en kwam op Sarah afgelopen.

‘Zeker,’ antwoordde Cooper. ‘Hij zei dat hij liever hier blijft, bij mij.’

‘O ja, zei hij dat?’ vroeg ze, Ham lachend een zacht klopje gevend. ‘Neem zelf maar een hond.’

‘Er is hier geen ruimte voor nog een hond. Kom hier.’ Cooper trok haar op schoot.

Ze pakte zijn mok op om een slok van zijn koffie te nemen en nestelde zich tegen hem aan.

‘Zal ik een vers bakje voor je halen?’ vroeg hij. ‘Heb je het koud?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Het is lekker hier. De bries is soms een beetje guur, maar de zon is zo heerlijk. Na alle winterse buien en stormen begin je hier hevig naar zon te verlangen.’

Haar mobieltje rinkelde. Ze had het op het terras bij Cooper laten liggen toen ze er met haar board op uit ging. Snel pakte ze het op en keek naar de naam op het scherm. ‘Hallo, broertje.’ Ze luisterde aandachtig en moest vervolgens lachen. ‘Ik ben bij Cooper. Ben er net met mijn board op uit geweest – de baai is prachtig. Ik ben met de quad en heb de hond bij me. Oké, goed, veel plezier en tot straks.’ Daarop verbrak ze de verbinding.

‘Hoeveel keer per dag bel je met Landon?’ vroeg Cooper. Sarah had de verantwoordelijkheid over de zestien jaar oude Landon, en ze hielden elkaar nauwlettend in de gaten. Maar aangezien Sarah op de basis in North Bend werkte als opsporings- en reddingspiloot bij de kustwacht, was dat niet altijd even gemakkelijk.

‘Zo vaak als dat nodig is. Nu hij aan het daten is met de dochter van *deputy* Lekker Broekje, maak ik me niet zoveel zorgen. Nou ja, hoogstens dat Mac hem misschien iets aandoet als hij wat te dartel wordt met Eve, maar dat zal wel loslopen. We bellen elkaar een keer of drie, vier per dag, geloof ik.’

‘Minstens,’ zei Cooper. ‘Kon ik uit je laatste telefoontje opmaken dat je nu even tijd hebt voor een etentje?’

‘Maakt de chef iets speciaals klaar?’ vroeg ze grinnikend.

‘Het zal hier vanavond niet druk zijn, tenminste niet na zevenen. Tegen die tijd zal de zon wel onder zijn, en bovendien is het een doordeweekse avond. Ik heb biefstuk in de diepvries, wat toetjes in de koelkast –’

‘Heb je ook iets gróéns?’ onderbrak ze hem.

Het menu van Cooper’s Bar bestond uit een kant-en-klaar aanbod dat hij bij Carries delicatessenzaak in de stad inkocht. Eenvoudige dingen die zowel koud als warm geserveerd konden worden, variërend van pizza’s en belegde broodjes tot desserts. Het accent van zijn strandtent lag nu eenmaal niet op eten. Cooper had voor eigen gebruik een barbecue gekocht, die nooit gebruikt werd om er gerechten voor de klanten op te bereiden.

Hij had ook een hulp geërfd, Rawley Goode, een Viet-

namveteraan die zich niet bijster op zijn gemak voelde bij de clientèle. Hij stond zijn mannetje achter het fornuis, maar werd ook voor andere werkzaamheden ingezet – onderhoud, schoonmaken en het inslaan van voorraden bij van die megastores. Cooper moest toegeven dat, als Rawley en hij samen aten, er inderdaad vaak te weinig groente op tafel kwam.

‘Wedden dat jij wel iets groens in huis hebt?’ veronderstelde hij.

‘Daar leef ik op,’ zei ze.

‘Dat weet ik.’

‘En jij eet als een jongen van veertien. Als ik er niet was, zou je op biefstuk, hamburgers en gebakken aardappelen leven. Weet je wat? Ik ga naar huis om te douchen en me om te kleden, en dan neem ik wat sla of andere groente mee terug. Eet jij dan wel je bordje leeg?’

Wat hield hij toch van haar. De intensiteit van zijn gevoelens voor haar verbijsterde hem iedere keer weer. Natuurlijk zou hij zijn bordje leegeten en haar daarna lekker opwarmen. Hij wist dat zijn ogen brandden, en dat dat haar niet ontging. Als het bordje met ‘gesloten’ voor de entree hing, en hij de zaak had afgesloten, zouden ze steak eten bij het haardvuur en zich daarna terugtrekken in zijn speeltuin, zijn grote lits-jumeaux boven.

‘Neem mijn pick-up maar, en laat de quad hier.’

‘Maar ik moet morgenochtend werken.’

‘Maakt niet uit. Je kunt mijn pick-up en je hond later mee naar huis nemen. Veel later. Ik rijd je quad morgen wel over het strand naar je toe en neem mijn pick-up dan weer mee.’

Die avond lag Sarah al voor elven in bed. De volgende dag moest ze niet alleen vroeg beginnen, maar ze wilde ook thuis zijn voor Landon, haar broer. Hij zou heus niet gechoqueerd zijn of iets hebben tegen het feit dat zij en Cooper samen sliepen. In feite had hij Cooper het eerst ontmoet, en ze waren maatjes. Volgens Sarah zou Landon het zelfs als een persoonlijke gunst beschouwen als zij en Cooper op de een of andere manier een duurzame relatie met elkaar zouden krijgen. In de toekomst zou dat eventueel tot de mogelijkheden behoren, maar het lag wat gecompliceerd, niet in de laatste plaats vanwege Sarahs kortstondige, maar rampzalige huwelijk. Logisch dus dat ze bang was opnieuw haar hoofd te stoten, en ze moest ook aan Landon denken. Het derde highschooljaar liep ten einde, en hij stevende af op een fantastisch eindexamenjaar. Met zijn sportprestaties en studieresultaten zou hij ongetwijfeld in aanmerking komen voor een beurs. En die beurs konden ze goed gebruiken. Sarah had een aardig inkomen, maar iemand vier jaar lang laten studeren, was geen sinecure.

De volgende ochtend was Sarah helemaal gereed om aan de dag te beginnen, ze was zelfs al onderweg naar buiten, voordat Landon ook maar enig teken van leven had gegeven of had laten merken dat hij naar school zou gaan. Ze had een briefje voor hem achtergelaten, plus twintig dollar voor benzine, lunch of iets anders noodzakelijks. Dankzij het gezellige etentje met Cooper, gevolgd door een paar recreatieve uurtjes onder de lakens – iets waar Cooper een bijzonder talent voor had – voelde ze zich als herboren en vol energie.

Het kustwachtstation maakte zich op voor een uitgebreide inspectie de komende paar weken, dus was er genoeg werk aan de winkel, variërend van het voorbereiden van testvluchten tot het controleren van onderhoudsrapporten. Ze moesten de legeraanvoering laten zien dat ze een van de beste vliegbases binnen de kustwacht waren, dus moesten ze zich niet alleen op deze inspectie voorbereiden, maar tegelijk ook hun normale taken uitvoeren. Gegeven het feit dat Sarah, ofwel majoor Dupre, tweede in commando was van de vliegbasis, zou haar rol bij de voorbereiding groot zijn. Ze was dan ook niet verbaasd dat ze, toen ze haar computer aanzette, een berichtje van Buzz Bachman, haar directe baas, aantrof die haar vroeg zo snel mogelijk naar zijn kantoor te komen. De man kennende wist ze zeker dat hij een ellenlange waslijst voor haar had om uit te voeren.

Onderweg schonk ze een kop koffie voor zichzelf in en roerde er wat melk en een zoetje door. ‘Morgen, baas,’ zei ze terwijl ze zijn kleine kantoortje binnen kwam.

‘Morgen, Dupre. Doe de deur even achter je dicht, wil je?’

O jee, wat heb ik gedaan, dacht ze, terwijl ze zich om draaide om de deur dicht te doen. De deur van deze kamer was zelden dicht, en als dat wel het geval was, was er altijd wel iemand die opmerkte dat het billenkoeklampje brandde.

‘We hebben een drukke week voor de boeg, en tegen het eind van de maand komt er een inspectieteam deze kant op.’

‘Geen probleem, we zullen er klaar voor zijn,’ zei ze,

waarna ze een slokje van haar koffie nam.

‘Goed. Ik wil je wat vertellen wat ik niet behoor te weten,’ vervolgde Buzz. ‘Hoe zit het met jouw pokerface?’

‘Heeft mijn pokerface jou ooit teleurgesteld?’ vroeg Sarah met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Deze keer zou het wel eens lastig kunnen worden. Het gaat jou namelijk rechtstreeks aan.’

De wenkbrauw zakte. ‘Snel dan maar,’ zei ze. ‘Toe maar, trek’m in één keer eraf, die pleister.’

Buzz haalde even diep adem. ‘Ik heb een informant bij personeelszaken,’ zei hij. ‘Ik probeer hem al een tijdje voor me te winnen, want ik wil voor mijn volgende overplaatsing zo goed mogelijk geïnformeerd zijn van tevoren. Wat ik echter niet verwachtte te horen, was dat men op zoek is naar een van mijn ‘mannen’ om overgeplaatst te worden. Er zou een dringende noodzaak zijn tot vervroegde overplaatsing, van jou dus, Dupre.’

Sprakeloos was ze, verbijsterd. Haar mond hing iets open. Ze moest moeite doen om hem te sluiten. ‘Als ze niet eens weten dat ik een vrouw ben, kan ik automatisch weigeren, toch?’

‘Was dat maar waar! Eigenlijk zou ik niets moeten zeggen. Het zou allemaal ook anders kunnen lopen. Tussen nu en de bekendmaking zouden er mensen die al werkzaam zijn bij de bewuste vliegbases, naar die vacatures kunnen solliciteren, en gaat het allemaal over. Maar ik vond dat je zo veel mogelijk tijd moest hebben om erover na te denken. Er gaan twee commandanten met pensioen, dus is er dringend behoefte aan personeel, en er zijn momenteel geen open vacatures. Beide posten bevinden zich...’ Hij pau-

zeerde even om te kuchen. ‘...aan de Oostkust. Maine en Zuid-Florida. Zoals je misschien al vermoedde, word je waarschijnlijk nog dit jaar tot commandant gepromoveerd. Ik denk dan ook dat je daardoor met kop en schouders boven eventuele andere kandidaten uitsteekt.’

‘Maar ik ben voor geen van beide al aan de beurt,’ zei ze, iets in haar stoel onderuitzakkend.

‘Het verbaast me anders niets, Dupre. Je bent capabel. Je hebt al een vlekkeloze loopbaan bij de kustwacht achter de rug. Je zou een prima baas zijn. Je bent nu al een prima leider.’

Ernstig, zo niet deemoedig, keek ze hem aan. ‘Ik moet hier echt nog een jaar blijven. Landon –’

‘Ik ken je situatie en voel met je mee,’ onderbrak hij haar. ‘Daarom verklap ik je dit ook, tegen de regels in. Mondje dicht dus, alsjeblieft, anders hebben we een probleem...’

‘Jeetje, er is hier toch wel een béétje ruimte voor flexibiliteit?’

‘Daar heb ik zojuist blijk van gegeven. Ik denk dat je rond juni geïnformeerd wordt, dan heb je dus een paar maanden de tijd om de stap te maken.’

‘Dit wordt hommeles,’ zei ze hoofdschuddend ‘Landon is eersteklas beursmateriaal, maar niet als ik hem hier weghaal. Om nog maar te zwijgen over wat het met zo’n jongen doet, als je hem net voor het eindexamenjaar van school haalt en hij afscheid moet nemen van zijn footballteam, zijn vrienden, zijn school, zijn stad. Het gaat hier zo goed met hem, je hebt geen idee.’

‘Juist wel,’ zei Buzz. ‘Ik weet precís hoe je je voelt – ik heb twee echtscheidingen achter de rug, een bewijs van de

impact die zo'n druk op je gezinsleven heeft. Maar goed dat je niet getrouwd bent.'

Er is anders wel iemand van wie ik geen afscheid wil nemen, dacht ze. Ze moest er niet aan denken. 'Verdorie! Ik hou van mijn werk, maar wat heb ik een hekel aan dit onderdeel ervan!'

'En de kustwacht houdt van jou, Dupre. Ik vind dat je het verdient voldoende tijd te hebben om over je mogelijkheden na te denken. Je komt toch uit Florida?'

'Dat was lang geleden en het ligt erg ver achter me. Ik ben in Boca opgegroeid, praktisch op het water, maar het leeuwendeel van mijn loopbaan bij de kustwacht heb ik in het noorden doorgebracht. Bovendien heb ik helemaal geen familie meer in Florida – Landon en ik hebben alleen nog elkaar. En ik heb nog maar één jaar met hem voordat hij gaat studeren, en er een nieuwe fase in zijn leven begint.'

'Er is ook nog een mogelijkheid waarover we het niet hebben gehad, ook al kun je nog niet met pensioen.'

'Ontslag nemen? Ik zou niet weten wat ik buiten de kustwacht zou kunnen doen.' Sip staaarde ze in haar koffiekop.

'En ook dat gevoel ken ik,' zei hij.

Flauw glimlachend keek ze op om oogcontact met hem te maken. Geen wonder dat Buzz al twee keer getrouwd was geweest. Hij was een knappe man: blond, expressieve donkerblonde wenkbrauwen, sterk, slim en een enorme tandpastaglimlach. Door dat alles had hij de bijnaam Buzz Lightyear gekregen. 'Waarom heb je eigenlijk een informant bij personeelszaken?' vroeg ze.

'In principe kan ik met pensioen,' zei hij. 'Dus wil ik

ruim van tevoren op de hoogte gebracht worden van mijn volgende opdracht. Die wordt over een maand of zes bekendgemaakt. Ik wil geen nieuwe locatie, noch een promotie. Ik wil gewoon blijven vliegen. Ben gek op helikopters, en ik hou nog meer van de C-130. Promotie tot kapitein betekent meer tijd achter een bureau dan vliegreuen, en ik heb kinderen in Californië en Alaska. Ik ga weg, Dupre. Waarschijnlijk over een jaar.'

'Maar wat ga je dan doen?'

'Daar moet ik nog over nadenken. Maar ik heb het hier wel gehad na twintig jaar dienst. Mijn besluit staat vast. Jij bent degene die nog besluiten moet nemen. Zijn er geen vrienden van de familie in de buurt, die Landon nog een jaar op deze school kunnen houden?'

'Nee, er is niemand.' Ze schudde haar hoofd.

'Ook geen andere vrienden?'

De enigen die in haar opkwamen, waren Gina en Cooper. Haar vriendin Gina probeerde een nieuw leven op te bouwen met Mac – ook wel *deputy* Lekker Broekje genoemd, omdat hij zo'n lekker ding was. Ze woonde met haar moeder en haar zestien jaar oude dochter in een piepklein huisje. En Cooper? O, ook al was hij dikke maatjes met Landon, op een plotseling voogdijschap zat hij vast niet te wachten. Geen van hen kon ze om zo'n enorme gunst vragen. 'De kustwacht is altijd lastig geweest,' hoorde ze zichzelf zeggen. 'Niet veel vastigheid. Maar meestal maakte het werk zelf alles goed.'

'Waar is Landon als je 's nachts wacht hebt?'

'O, hij kan heus wel alleen zijn, zolang hij zijn telefoon maar heeft en mijn contactnummers. Als ik een tijdelijke

missie buiten de stad heb, zoals simulatietraining of zoiets, is er een man met wie ik date... iemand uit Thunder Point, geen militair. Een paar dagen, desnoods een week, wil hij Landon best onder zijn hoede nemen, maar geloof me –'

'Een man?' vroeg Buzz. 'Een man? Waarom ken ik die kerel niet?'

Tegen wil en dank moest Sarah lachen.

'Hoelang is dit al aan de gang?' vroeg Buzz.

'Een maand of zes,' antwoordde ze schouderophalend.

'Waarom neem je hem nooit mee? Bescherm je ons tegen hem of zo?'

'Misschien bescherm ik hem wel tegen jou...'

'Hm. Nou ja, neem hem een keertje mee. Als we een borrel hebben of iets dergelijks,' zei hij. 'Hoe dan ook,' vervolgde hij. 'Ik wilde je gewoon over de benoemingen informeren. Met een beetje geluk vraagt iemand de komende maanden misschien om overplaatsing, iemand die die potentiële Oostkustaanstellingen van jou over kan nemen...'

'Allebei?' vroeg ze sarcastisch.

'Er zijn mensen die een moord zouden plegen voor de kans die jou wordt geboden,' zei hij.

'Dat besef ik,' zei ze. Ze zou het ver kunnen brengen bij de kustwacht; commandant was een hoge rang in een veel-eisend legeronderdeel, en ze had het verdiend. Ze was pas drieëndertig. 'Ik zou ontslag kunnen nemen, maar ik kan niet met pensioen...' Ontslag, en dan? Dan was er zoiets 'onbenulligs' als het betalen van de huur, het kopen van levensmiddelen, de kosten van auto- en andere verzekering-

gen... Schoolgeld. Ze stond op. 'Oké, baas, ik neem aan dat ik je moet bedanken.'

'Geen paniek,' zei Buzz. 'Nog niet.'

Sarah was geen type dat snel in paniek raakte, tenzij haar carrière op het punt stond alweer het leven van iedereen van wie ze hield op zijn kop te zetten. Ze zou het Landon kunnen vertellen, om hem tijd te geven aan de mogelijkheid te wennen. Dan zou hij zelf met voor hem aanvaardbare alternatieven op de proppen kunnen komen. Maar dat zou ze niet doen – nog niet tenminste. Bang dat hij zou gaan zeuren en dreinen, was ze niet. Ze was eerder bang dat hij zou zeggen: 'Maakt niet uit, Sarah. Laat maar weten hoe en wat.' Zo'n jongen was hij, zo'n soort broer. Hij was anders dan zijn leeftijdgenoten, waarschijnlijk omdat zijn leven zo moeilijk was geweest. Vaak maakte ze zich zorgen over het grote aantal teleurstellingen, dat hij had geslikt om haar gevoelens te sparen.

Landon was nog maar vijf geweest toen hun ouders bij een ongeluk om het leven kwamen. Hij had een vreselijk jaar bij hun tante gewoond – een gemene ouwe vrijster – alvorens onder Sarahs hoede te komen, nu tien jaar geleden. Ze was al vijf keer met hem verhuisd, had hem een echtscheiding laten doormaken terwijl hij gehecht was geraakt aan haar man toen en, net nu hij supergelukkig was... Nee, ze kon nu nog niet met hem praten, niet voordat zij zelf de tijd had genomen er rustig over na te denken.

Kon ze het Cooper vertellen? Hij hield van haar, hij was trots op haar. Maar hij had al zijn tijd en energie gestoken in het opzetten van zijn nieuwe zaak hier, en ze kon hem

niet in de positie manoeuvreren te moeten kiezen tussen een breuk met haar of het opgeven van zijn zaak om haar te kunnen volgen. Ze wist dat zijn nieuwe leefstijl niet alleen bij hem paste, maar hem ook heel gelukkig maakte. Gelukkig en relaxed.

Die middag was ze na haar werk nog niet thuis of Landon belde haar op haar mobieltje. ‘Ga je vanavond naar Cooper?’

‘Vanavond niet,’ zei ze. ‘Ik moet dingen voorbereiden voor onze inspectie.’

‘Zou je het vervelend vinden als Eve vanavond huiswerk bij ons komt maken?’ vroeg hij.

‘Nee hoor. Ik neem mijn werk wel mee naar de slaapkamer. Wat kook je vanavond?’ vroeg ze.

Hij moest lachen om haar grapje. ‘Zal ik pizza’s halen? Ik heb die twintig dollar nog die je voor me had neergelegd.’

‘Nee, ik maak wel wat sandwiches. Houd dat pizzageld maar in je zak – ik heb nachtdienst morgen, dus dan ben jij alleen. En voordat je het zelfs maar vraagt, nee, Eve mag niet blijven slapen.’

‘Hè, bah!’ zei hij, waarop ze moest lachen.

Cooper verkocht ze hetzelfde smoesje, maar hij trapte er niet zo snel in. ‘Kun je je administratie morgenavond niet doen als je nachtdienst hebt?’

‘Nee, ben er zeker twee avonden mee bezig. We zijn ons aan het voorbereiden op een uitgebreide inspectie. Ik zie je over een paar dagen. Ik bedoel, we bellen natuurlijk wel, maar...’ Maar ik moet aan mijn pokerface werken, dacht

ze. ‘Na dat hele etmaal op de basis kom ik naar jou toe. Als de zon schijnt, ga ik misschien met mijn board eropuit.’

‘Altijd fijn om jou op het water bezig te zien,’ zei hij. ‘Zonder jou is de oceaan lang zo mooi niet.’

Sarah had Cooper een paar dagen niet gezien. Ze had met Ham de quad over het strand kunnen nemen, maar ze hadden allebei wat lichaamsbeweging nodig. Na twee lange nachten dienst voelde ze zich stijf en duf, en Hamlet was rusteloos.

In plaats van rechtstreeks over het strand naar Cooper te lopen, wipte Sarah eerst even bij de *diner* binnen om Gina gedag te zeggen. Hamlet genoot van dat onderdeel van de wandeling bijna evenveel als van het strand. Hij vond het niet erg om, voorzien van een bak water, aan de lantaarnpaal vastgebonden te staan, waar hij zich de klopjes en knuffels van iedere voorbijganger graag liet welgevallen.

Mac McCain zat aan de bar van het restaurantje. Gina stond aan de andere kant tegenover hem. Ze hielden elkaars handen over de bar heen vast. Sarah realiseerde zich dat ze zo met zichzelf bezig was geweest, dat ze niet eens meer wist dat de *diner* rond deze tijd, halverwege de ochtend, meestal leeg was, en dat Mac zijn koffiepauze bij Gina doorbracht. Ze gingen zo in elkaar op, dat Sarah best verbaasd was dat ze naar haar opkeken, glimlachend en wel. ‘Hoi,’ zei ze.

‘Hé, hoi! Ik heb gehoord dat je heel wat uurtjes achter elkaar hebt gewerkt,’ zei Gina.

‘Dat kun je wel zeggen, maar vandaag ben ik vrij.’

Gina en Mac waren misschien wel het schattigste stel in

Thunder Point. Ze waren jarenlang alleen maatjes geweest, dikke maatjes. Allebei alleenstaande ouder, en hun dochters van zestien waren ook nog dikke vriendinnen. Pas een paar maanden geleden waren ze officieel een stel. Een écht stel, niet alleen maar goede vrienden, en vanaf het moment dat dat was gebeurd, keken ze elkaar alleen nog maar verliefd in de ogen, als ze even géén kusje stalen. Sarah verdrong nog net op tijd een cynische opmerking... Pas maar op, net als je denkt voor eeuwig en altijd gelukkig te zijn, worden de lotsgodinnen jaloers en dan slaan ze toe.

‘Onderweg naar Cooper?’ vroeg Mac.

‘Ja. Ik denk dat ik wat ga *paddleboarden*. De zon schijnt vandaag, en ik kan wel wat lichaamsbeweging gebruiken.’ Bovendien wil ik wat tijd voor mezelf, tijd om na te denken... Niet dat ze dat de afgelopen twee dagen niet voldoende had gehad. ‘En Cooper heeft altijd behoefte aan wat kwaliteitstijd met Ham.’ Ze lachte. ‘Als het ooit uit raakt tussen ons, zullen we een omgangsregeling moeten treffen.’

‘Tussen jullie gaat het nooit uit,’ zei Gina. ‘Je gaat geheid voor de bijl.’

Nou, dacht Sarah, ik ben eerder bang het bijltje erbij neer te moeten leggen.